

[Arne Melchior]

sige fremskridt, men også kulturelle fremskridt, også fritidsmæssige muligheder for borgerne og familierne i dette land. Det skete i samarbejde mellem Socialdemokratiet og regeringen.

Det samme gælder beslutningen om en fast forbindelse over Storebælt, det samme gælder skattereformen. Endelig gælder det et ikke så langsigtet, men dog et meget væsentligt område, nemlig flygtningesagen, som vi havde til revision her i Tinget i begyndelsen af samlingen.

Disse fire meget bærende og meget fremadpegende fornyelser er blevet til i et samarbejde mellem regeringen og Socialdemokratiet. Derfor synes jeg, at også Socialdemokratiet, trods vor uenighed på en række punkter, fortjener anerkendelse fra regeringspartierne side for ansvarsbevidsthed, når det gælder den langsigtede udvikling i samfundet, og når det gælder villigheden til, trods megen kritik fra visse sider, at stille op for at løse disse påtrængende spørgsmål.

Alle disse sager er altså klaret med Socialdemokratiets, men imod SFs stemmer. Uden at jeg også vil fortabe mig – der har været brugt tid nok på det – i fremtidige regeringsmuligheder eller -umuligheder, vil jeg sige, at det dog lige er værd at tænke på, at disse ting, der altså rækker langt ind i den næste regerings periode og endda derudover, er blevet klaret mellem de såkaldt borgerlige partier og Socialdemokratiet uden deltagelse af SF. Det er heller ikke noget, der tyder på en vældig overensstemmelse og harmoni mellem S og SF.

Jeg vil, inden jeg går ned igen, tale forsvaret. Jeg mener ikke, man kan holde status ved nytårstide, jeg mener ikke, man kan overskue et års budget og regnskab og tage hul på det nye uden at nævne forsvarssagen.

Det er svært at trænge igennem med synspunkter i denne sag som i så mange andre sager, hvis de ikke er kritiske og nedraknede, men støttende og opbyggende. Derfor er man nødt til at sige de samme ting ret mange gange, for før eller senere får det måske lidt plads hist og her i medierne.

Jeg vil med mine få bemærkninger knytte an til det radikale ændringsforslag om at nedsætte forsvarsudgifterne i 1987 med 600 mill. kr. Det er klart, det blev stemt ned i går, og det er der grund til at være glad for. Sandheden er, at forsvaret har brug for flere

midler for at leve op til det, som befolkningen med rette kan forvente af os, når vi endelig har et forsvar. Altså vil man overgive sig, som hr. Gert Petersen i sine bemærkninger i går her fra talerstolen var inde på: Danmark kan ikke forsvares – så er det selvfølgelig en holdning, som jeg ikke bare ikke deler, men som jeg vender mig stærkt imod. Men der er dog en vis logik i det.

Men hvad der ikke er logik i, er et amputeret forsvar. Det er en absurditet, det er en meningsløshed at have et svagt forsvar, et såkaldt defensivt forsvar, som altså skal give afkald på midler og metoder, som den eventuelle angriber har rådighed over.

Et gammelkendt ord siger, at angreb er det bedste forsvar. Der er ingen, der mistænker Danmark eller NATO for at rette det første angreb. Men skulle vi – hvad Gud og menneskene måtte forbyde – blive angrebet, så kan vi naturligvis ikke afskære os fra metoder til at forsvare vort territorium, til at forsvare vor frihed og vor levevis.

Derfor er et amputeret, et svækket forsvar meningsløst. Det skaber ikke tryghed indadtil, hverken for værnenes personale eller for familierne og borgerne i landet, som tror, at de kan sove trygt om natten, fordi vi har et godt forsvar. Det skaber ikke tryghed og derfor ikke tillid hos vore allierede, og det skaber heller ikke tillid eller afskrækkelse hos de mennesker, hos de nationer, der eventuelt måtte kaste deres øjne på dansk territorium.

Jeg vil derfor slutte denne overvejelse i forbindelse med årsskiftet og med den nye finanslov med et håb om, at således som Folketinget har arbejdet godt og egentlig ganske tillidsfuldt sammen om løsningen af en række store opgaver, må det nye år også bringe løsningen på forsvarets ordning i en årrække fremover på en sådan måde, at forsvaret kan opfylde de forpligtelser og de forventninger, som man naturligt nærer til det.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Hr. Arne Melchior begik en enkelt fejl, da han sagde, at jeg i mit indlæg ikke var gået ind på, at jeg mente, at de sociale afstande i det danske samfund var voksende. Det er ikke rigtigt, det mener jeg ikke, og jeg sagde også noget andet.